

متن پرسش

در مناجات شعبانیه داریم که: «الهی لم یکن لی حولٌ فأنْتَقِلَ به عن معصیتک إلا فی وقتٍ أیقظتَنی لمحبتک». آیا منظور از «محبت» در این جمله، همان محبتی است که قلب به علم حضوری درک می‌کند؟ یعنی طبق این جمله یا طبق تجارب شخصی، آیا علم حضوری به حضور خداوند در هستی، باعث شرم از او و ترک معاصی می‌شود؟ یا منظور این است که خاطرة حصولی علم حضوری به حضور خداوند است که باعث ترک معاصی می‌شود؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: انسان به طور فطری گرایش و محبت به کمال مطلق دارد لذا همین‌که توانست به آن محبت فطری نظر کند و محبت به حضرت حق در او پرتو بیفشاند، دیگر از معصیت بدش می‌آید چون با تمام وجود احساس می‌کند چگونه معصیت موجب محروم شدن از آن محبت می‌شود. موفق باشید